

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale Mindretallets Ændringsforslag Nr. 7 til § 11. Det er egentlig den Paragraf, hvorom der har staaet mest Strid, men jeg er ikke i Stand til at indse, hvorfor man rejser denne Strid. Thi jeg gaar ud fra som noget ganske givet, at naar man i en foregaaende Paragraf har slaaet fast, at Tyendet kan forlange en sund og god Bolig o. s. v., er dette Hovedpunktet, dermed er Pointen slaaet fast. Det gælder de ældre Bygninger, og det gælder selvfølgelig i endnu stærkere Grad de nye Bygninger, og jeg forstaar, som sagt, ikke den Strid, som har rejst sig derom. Det vil sige, jeg forstaar godt, at man for at gøre Tyendeværelserne sunde i nye Boliger maa for disse give Bestemmelser om, hvordan Gulvet skal være, at Væggene skal være pudset, at Dørene skal være saadan, at Vinduerne skal være saadan o. s. v., men naar det er givet, at ved en sund og en god Bolig maa forstaas alle disse Ting, maa det ogsaa være slaaet fast med Hensyn til de gamle Boliger. Det kan dog ikke være saadan, at i en sund og god Bolig i gamle Bygninger skal Væggene ikke være pudsede, og at der ikke skal være tæt Loft og Gulv o. s. v. Jeg havde ønsket, at den gamle § 13, om hvilken vi til anden Behandling stillede Forslag, var gaaet ud, men jeg har intet imod, at man bestemmer et Minimum af Rumforhold, thi jeg indrømmer, at man har været enig om og er enig om, at der maa man rette sig efter, hvordan Forholdet er i gamle Bygninger, og jeg har intet imod, at man med Hensyn til Rumforhold slaar et Minimum fast, men ellers kan jeg ikke se andet, end at det maa tjene Sagen og Parterne bedst, at det i § 10 slaas fast, at Boligen skal være sund og god, og saa behøver vi efter mit Skøn ikke Detailbestemmelserne i § 11. Jeg har intet at indvende imod Bestemmelsen om Rumforholdet, og derfor har jeg udmærket kunnet gaa med til at stille Ændringsforslag Nr. 7. I Slutningen er der tilføjet et Stykke, som gaar ud paa, at der kan gives Dispensationer i København af Magistraten og andre Steder af de kommunale Raad, men det forekommer mig, at naar man gaar ind paa, at disse Dispensationer kan gives af de kommunale Raad og Magistraten, skal man ikke opretholde Bestemmelsen i § 2 om, at § 11 er en af de Paragraffer, hvorfra Parterne ikke kan afvige, thi dermed slaar man fast, at Parterne ikke kan fravige noget, som Magistraten og de kommunale Raad

kan give Dispensation fra, og dette forekommer mig at være ganske forkert. Og vi tror, at Spørgsmaalet er løst paa en efter vor Mening ret tilfredsstillende Maade for alle Parter, naar vi fastholder som givet, at ved at fastsætte i § 10, at Tyendet skal have sunde og gode Boliger o. s. v., mener man ikke alene i de gamle, men ogsaa i de nye Bygninger, og saa er det dermed slaaet fast, at alle Detailbestemmelserne kommer ind derunder.

Det næste Ændringsforslag, jeg skal omtale, er Nr. 14. Det angaar den gamle § 24, nu § 22, og handler om det skolepligtige Tyende. Om dette har der ogsaa været en Del Strid. Jeg tror, at i Hovedsagen er alle Parter enige om at give en Beskyttelse for det skolesøgende Tyende, og at i hvert Fald mange har den Opfattelse, at man ikke skal give denne Paragraf en saadan Karakter, at man dermed saa at sige gør det umuligt for Husbonderne at have skolesøgende Tyende. Jeg tror, det ogsaa er i Smaafolks Interesse, at de kan faa deres Barn ud at tjene, og at disse skal undergives en Beskyttelseslovgivning, er jo rimeligt. Det har man ogsaa gjort med de Detailbestemmelser, som fandtes i den gamle § 4, og som der fra anden Side holdes paa endnu. Naar en Husbond risikerer en Bøde, hvis et skolesøgende Tyende bliver sat til arbejde, det være sig lidt eller meget, paa Skoledage, vil det sikkert virke til Skade for Smaafolk og for deres Børn, idet det er af ikke ringe Betydning, at disse kan komme ud og faa noget at bestille. Det tjener dem efter min Mening mere til Gavn end intet at have at gøre.

Jeg glemte at nævne, at til § 15 har det samme Mindretal foreslaaet at fjerne en Bestemmelse, som Mindretallet anser for overflødig og urimelig, og at indsætte en ny Bestemmelse, gaaende ud paa, at Tyendet har Ret til at nægte at udføre et med særegen Fare forbundet usædvanligt Arbejde, og dernæst foreslaar man, at Bestemmelsen angaaende Bøderne, som Husbonden ifalder, udgaar. Det var et af de Forslag, som ved anden Behandling var stillet til Lovforslagets § 17, men som man fra alle Sider enedes om at tage tilbage. Man havde den Gang til Ændringsforslaget knyttet en Bestemmelse om Udvildelse af Ulykkesforsikringspligten til det Tyende, som i Henhold til den bestaaende Ulykkesforsikringslov ikke er forsikret. Justitsministeren gjorde gældende — og han udtalte, at Indenrigsministeren delte hans Anskuelse —, at det ikke gik an i